

Data publikacji: (06.07-12.07.20)

Roślina: (Zboża)

Stan uprawy dla miejscowości Juszczyń:

W zależności od terminu siewu większości zbóż wchodzi w początkową fazę dojrzałości mleczej BBCH 73. Jęczmień jary kończy fazę kwitnienia (BBCH 65) pszenica jara jest w fazie kwitnienia (BBCH 65-69). W ubiegłym tygodniu wystąpiły wahania temperatury od 8,7^oC do 30,8^oC. Wilgotność względna powietrza mieściła się w przedziale od 41% do 98% opad deszczu 0,0-0,4 mm, temperatura gruntu 15,8^oC-24,7^oC prędkość wiatru do 0,6 do 7,2m/s.

Zagrożenie:

Septorioza liści może się pojawiać w uprawach

Ze względu na utrzymującą się wysoką temperaturę oraz dość dużą wilgotność uprawy pszenicy mogą być zagrożone wystąpieniem septoriozy paskowanej liści pszenicy oraz rdzy brunatnej pszenicy ozimej. Pierwsze objawy septoriozy na roślinach występują w fazie krzewienia, na liściach w różnych ich częściach. Najsilniejszemu porażeniu ulegają liście starsze, prowadząc do ich przedwczesnego zamierania. Stopniowo choroba opanowuje liście rosnące coraz wyżej. Początkowo pojawiają się małe, owalne, chlorotyczne plamy pomiędzy nerwami liścia. Po krótkim czasie plama powiększa się i jest barwy szarzielonej. W późniejszych fazach rozwojowych plamy są podłużne, położone obok siebie, barwy brązowej lub brunatnej. Plamy układają się w charakterystyczne paski na powierzchni blaszek liściowych, ale zainfekowane mogą być także pochwy liściowe. Na starszych roślinach plamy mają często kształt nieregularnych prostokątów z nekrozami obejmującymi znaczną jej część ponieważ plamy łączą się ze sobą. Rdzę brunatną pszenicy można obserwować we wszystkich fazach rozwojowych roślin. Optymalnymi warunkami do rozwoju choroby jest temperatura w dzień od 12 do 24 st. C i nocą od 0 do 12 st.

Zalecenia:

Źródłem infekcji chorób są resztki poźniwne, samosiewy i oziminy, na których grzyb zimuje w postaci pknidiów i grzybni z owocnikami workowymi tworzonymi na obumarłych liściach. Pierwszych zakażeń grzyb dokonuje już jesienią. Z metod niechemicznych septoriozę paskowaną liści skutecznie ograniczają: odpowiedni płodozmian, staranne przyoranie resztek poźniwnych, niszczenie samosiewów, optymalne nawożenie azotowe, rozrzedzony siew, używanie kwalifikowanego i zaprawionego materiału siewnego, wybieranie odmian wcześniej dojrzewających i tych o większej odporności na septoriozę paskowaną liści. Zabiegi chemiczne w integrowanej ochronie roślin są oczywiście ostatecznością. Opryskiwanie przy użyciu fungicydów w okresie od stwierdzenia objawów należy wykonać z uwzględnieniem progów szkodliwości.

Termin wykonania zabiegu musi uwzględniać karencję środka zawierającego substancje z grupy triazoli – propikonazol i cyprokonazol, a decyzję trzeba oprzeć na określonych przez IOR-PIB progach szkodliwości:

- w fazie krzewienia – 30–50% liści z pierwszymi objawami porażenia lub 1% liści z owocnikami,
- w fazie strzelania w źdźbło – 10–20% porażonej powierzchni liścia podflagowego lub 1% liści z owocnikami,
- w fazie kłoszenia – 5–10% porażonej powierzchni liścia flagowego lub 1% liści z owocnikami.

Zagrożenie:

Rdza brunatna

Rdza brunatna pszenicy jest chorobą rozpowszechnioną we wszystkich rejonach uprawy pszenicy ozimej i jarej. Może występować w każdym roku, ale z różnym nasileniu. Największe szkody może wyrządzić w uprawie pszenicy, na życie, to **rdza brunatna żyta** – sprawcą też jest grzyb tzw. rdzawnikowy

Rdza brunatna pszenicy jest chorobą dwudomową, ale w warunkach Europy Środkowej rozwija się z pominięciem żywiciela pośredniego (podobnie rdza brunatna żyta). Zimuje w naszych warunkach w postaci grzybni i urediniospor na oziminach, samosiewach i różnych trawach łąkowych. Urediniospory rdzy brunatnej pszenicy przenoszą się ruchem powietrza na duże odległości. Rozwojowi choroby może sprzyjać gęsty siew zbóż, łagodna jesień i zima. Optymalnymi warunkami do rozwoju rdzy brunatnej pszenicy jest temperatura w dzień od 12 do 24 st. C i nocą od 0 do 12 st. C. Rdza do rozwoju nie potrzebuje opadów deszczu – wystarczy jej rosa, ale wilgotność powietrza musi wynosić 80–100%. Patogen potrzebuje też 5 godzin nasłonecznienia. W optymalnych warunkach rozwój jednej generacji rdzy brunatnej pszenicy następuje w 7–10 dni. Uredinia, czyli skupienia zarodników – urediniospor, rozwijają się na liściach pod skórką, początkowo są one lekko wzniesione, poduszczkowate, owalne lub prawie okrągłe, koloru jasnobrązowego. Niekiedy objawy chorobowe widoczne są początkowo w postaci chlorotycznych przebarwień poprzedzających pojawienie się poduszczek urediniospor. W miarę dojrzewania urediniospor pokrywająca je skórka pęka i zwiija się, tworząc wałeczek wokół skupień urediniospor. Na początku lipca, w miejscu urediniospor powstają, głównie na dolnej stronie blaszek liściowych, niekiedy również na pochwach liściowych i na źdźbłach, owalne lub nieco wydłużone czarne skupienia teliospor (telia). Są one pokryte skórką, co nadaje im lekki połysk. Rdzawe poduszcзки (skupienia zarodników) pojawiają się na liściach i potem wysypują zarodniki, które mogą rozprzestrzeniać się w promieniu kilkudziesięciu kilometrów i infekować. Po poduszczce pozostaje niestety rana, która w okresie suszy jest drogą ucieczki wody. To dobiega i tak zestresowane upałami roślin

Sygnalizacja i próg szkodliwości

- **W fazie krzewienia**, gdy obserwuje się epifitozę na roślinach; najczęściej, gdy na 10–15% roślin obserwuje się pierwsze objawy rdzy (faza rozwojowa w skali BBCH 21–29). W razie potrzeby następny zabieg wykonać należy po upływie około 15 dni.
- **W fazie strzelania roślin w źdźbło** (faza rozwojowa w skali BBCH 30–39), jeżeli co najmniej 10% źdźbeł wykazuje objawy nowej infekcji.
- **W fazie kłoszenia roślin** (faza rozwojowa w skali BBCH 51–59), jeżeli objawy nowej infekcji występują już na liściu podflagowym lub flagowym.

Substancje grzybobójcze skuteczne w walce z rdzą to m.in. triazole: ciprokonazol, epoksykonazol, propikonazol, protiokonazol, tebukonazol, mefentriflukonazol, **strobiluryny**: azoksystrobina, dimoksystrobina **czy** piraklostrobina

Zagrożenie:

Fuzarioza kłosów (pojaw)

Fuzariozę kłosów mogą wywoływać różne gatunki grzyba.

Fusarium culmorum zimuje w postaci chlamydospor w glebie lub jako grzybnia na resztkach roślin. Grzyb tworzy grzybnię koloru żółtego, niekiedy może być biała lub jasnoróżowa. *F. culmorum* wytwarza rubrofurazyne i aurofurazyne, barwniki koloru czerwonego, czerwono-brązowego lub purpurowego, które dyfundują do podłoża. *Fusarium graminearum* posiada stadium doskonale *Giberella zeae*, które występuje w postaci kulistych owocników – perytecjów, zawierających worki o maczugowatym kształcie. W workach powstaje zwykle 8 zarodników workowych, które są 3-komórkowe, hialinowe, lekko zakrzywione o zwężających się końcach. *F. graminearum* jest zazwyczaj jednoplechowy, choć niekiedy zdarzają się osobniki różnoplechowe. Grzyb wytwarza makrokonidia grubościennie, lekko wypukłe od strony grzbietowej, posiadające od 3 do 7 przegród. Powstają one na rozgałęzionych konidioforach. Niekiedy w grzybni tworzą się chlamydospory interkalarne, występujące pojedynczo, jak i w łańcuszkach. *Fusarium avenaceum* rozprzestrzenia się poprzez zarodniki konidialne przenoszone przez wiatr, zakażoną glebę i nasiona. Wytwarza żółty barwnik awenaceinę, posiadającą działania antybiotyczne oraz mikotoksynę – moniliforminę. Zarodniki konidialne dzielą się na dwie grupy: mikrokonidia i makrokonidia. Początkowo konidia powstają na pojedynczych konidioforach, a następnie na mocno rozgałęzionych, które są zakończone monofialidami. Mikrokonidia są zazwyczaj owalne, cylindryczne, jednokomórkowe z 1–3 przegrodami. Natomiast makrokonidia powstają w obrębie grzybni, są proste, niekiedy wrzecionowate lub sierpowate z 0–5 przegrodami. Powstające makrokonidia w sporodochiach są dłuższe z 3–7 przegrodami, wygięte lub proste. Chlamydospory nie występują. Stadium doskonale występuje rzadko i nie ma dużego znaczenia diagnostycznego. Askospory w liczbie 8 powstają w cylindrycznych workach. Mają kształt wrzecionowaty i posiadają od 1 do 3 przegród. *Fusarium nivale* (obecnie *Microdochium nivale*) w stadium konidialnym zalicza się do rodzaju *Microdochium*, a w stadium doskonałym do rodzaju *Monographella*. Rozwijają się w bardzo szerokim zakresie temperatur. Grzyb posiada nierozgałęzione konidiofory, które zakończone są cylindrycznymi lub gruszkowatymi annelidami. Zarodniki konidialne są małe, wygięte, z 1–3 przegrodami. W obrębie gatunku wyróżnia się dwa podgatunki: *F. nivale* oraz *F. nivale* var. *majus*. U pierwszego gatunku przeważają makrokonidia z 3 przegrodami, natomiast u drugiej formy makrokonidia z jedną przegrodą. *M. nivale* nie wytwarza mikrokonidiów oraz chlamydospor i jest gatunkiem jednoplechowym. Objawy choroby na kłosach pojawiają się w fazie dojrzałości młeczej ziarna i jest to żółte, widoczne przebarwienie kłosów, pojedynczych, następnie większej ilości. Przy wysokiej wilgotności plewy porażonych kłosów pokrywają się białym lub różowym nalotem grzybni, na którym można zaobserwować pomarańczowe lub łososiowe grzybnie. Porażone zielone kłosy przestają asymilować i częściowo lub całkowicie zamierają. Porażone kłosy pszenicy mają identyczny pokrój jak kłosy zdrowe, a kłosy żyta mają pokrój zmieniony – porażona część kłosa jest zwężona. Ziarniaki porażone są zniekształcone, pomarszczone i często zmienia barwę na różową. Takie ziarno może zawierać znaczne ilości silnie trujących mikotoksyn

Zalecenia:

Metoda agrotechniczna zalecany płodozmian, w którym najważniejsze jest zachowanie odpowiedniej przerwy między uprawą pszenicy i jęczmienia oraz unikanie monokultury tych gatunków. Ważne jest dokładne przyorywanie resztek poźniwnych. Chorobę ogranicza zbilansowane nawożenie zbóż, staranne czyszczenie i zaprawianie materiału siewnego oraz dobór odmian o wyższej odporności na fuzariozę kłosów. Ważne jest

ich skracanie zapobiegające wyleganiu, które jest jedną z przyczyn wspomagających infekcję grzybów Fusarium.

Zagrożenie:

Mączniak prawdziwy zbóż i traw: zagrożenie w zbożach jarych

Mączniak prawdziwy zbóż i traw, to choroba którego sprawca może zimować w postaci grzybni na oziminach i trawach wieloletnich stamtąd w okresie wiosny przenosi się na zboża. Grzyb jest gatunkiem zróżnicowanym biologicznie i charakteryzuje się formami specjalnymi, które porażają określone gatunki zbóż, najsilniej pszenicę, jęczmień oraz w mniejszym stopniu żyto, owies i pszenżyto. Mączniak prawdziwy zbóż i traw rozwija się, kiedy temperatura w dzień wynosi 12–20 st. C a w nocy 5–12 st. C. Mączniak nie potrzebuje przy tym wilgoci i rozwija się przy małej ilości słońca. W praktyce grzyb może obejść się bez wody, bo wystarczy mu para wodna wydostająca się z roślin w czasie transpiracji przez aparaty szparkowe. Może się zdarzyć, że przy wysokiej temperaturze, a braku wody w łanach zbóż pojawiają się masowo nowe infekcje mączniaka. Pierwsze objawy choroby na zbożach ozimych można obserwować już jesienią. Mączniak prawdziwy zbóż i traw rozwija się w temperaturze 15 st. C przez 5 dni po czym w zależności od przebiegu temperatury w okresie od 3 do 7 dni po infekcji pojawiają się na roślinach pierwsze objawy choroby. Szybki rozwój choroby następuje jednak w okresie późnowiosennym i letnim. Choroba opanowuje najpierw liście dolne, następnie stopniowo górne, a w sprzyjających warunkach może opanować całą roślinę łącznie z kłosem. Na liściach, pochwach liściowych, źdźbłach, przeważnie po wykłoszeniu, a niekiedy nawet na kłosach, występuje początkowo biały lub szarobiały nalot złożony z grzybni i zarodników konidialnych grzyba. W okresie późniejszym nalot ten staje się wołokowaty, grubieje i przybiera barwę brunatnoszarą z licznymi czarnymi punktami (drobne kuleczki), będącymi owocnikami grzyba. Silnie porażone liście przedwcześnie zasychają, mogą też zamierać całe rośliny. Do charakterystycznych objawów towarzyszących porażeniu zbóż, głównie niektórych odmian jęczmienia i pszenicy, trzeba zaliczyć powstawanie brunatnego przebarwienia tkanek w miejscu ich zakażenia.

Zalecenia

Decyzję o zwalczaniu mączniaka trzeba podejmować w oparciu o progi szkodliwości.

- Progą szkodliwą w pszenicy ozimej (tak samo w pszenżycie) uprawianej intensywnie w fazie początków krzewienia do końca krzewienia stanowi 50–70% roślin z pierwszymi objawami choroby (BBCH 2/21–29), w fazie strzelania w źdźbło (BBCH 3/30–39), gdy przynajmniej 10% źdźbeł wykazuje pierwsze objawy porażenia, a w fazie kłoszenia (BBCH 5/51–59), gdy pierwsze objawy występują już na liściu flagowym, podflagowym lub kłosie.
- Na jęczmieniu ozimym jesienią progiem szkodliwości jest, jeżeli na dolnych liściach roślin pojawiają się objawy choroby (BBCH 2/21–29), a w jarym i ozimym od fazy krzewienia (BBCH 2/20) do fazy kłoszenia (BBCH 5/51), gdy objawy chorobowe pojawią się już na górnych liściach, a liczba porażonych źdźbeł wynosi co najmniej 10%.
- Na życie w okresie strzelania w źdźbło (BBCH 3/30) lub na początku kłoszenia (BBCH 5/51) progowa szkodliwość jest gdy objawy wystąpią na liściu podflagowym, a odsetek porażonych źdźbeł wynosi ponad 20%.

- Na owsie pod koniec krzewienia (BBCH 2/29) progiem szkodliwości mączniaka są wyraźne objawy porażenia na 15–20% źdźbeł, a w okresie strzelania w źdźbło (BBCH 3/30) do fazy ukazywania się wiech (BBCH 4/49), gdy choroba zaczyna opanowywać trzeci liść przechodząc na liść podflagowy.

Po przekroczeniu progu szkodliwości należy zastosować środki ochrony roślin zawierające substancje aktywne w fazie BBCH 25-59(69) można zastosować następujące pojedyncze s.c.z.: proquinazid, piraklostrobina, lub gotowe mieszanki s.c.z.: prochloraz + tebukonazol + proquinazid czy piraklostrobina + epoksykonazol, w fazie BBCH 30-32 polecane są następujące pojedyncze s.c.z.: cyprodynil, prochloraz, karbendazym, lub gotowe mieszanki s.c.z.: fenpropimorf + epoksykonazol + metrafenon, tiofanat metylowy + tetrakonazol, cyprodynil + pikoksystrobina, karbendazym + propikonazol, siarka + karbendazym, epoksykonazol + krezoksym metylowy, w fazie BBCH 30-59 można zastosować następujące pojedyncze s.c.z.: pikoksystrobina, azoksystrobina, propikonazol, prochloraz, tebukonazol, protiokonazol, epoksykonazol, tetrakonazol, fenpropimorf, flutriafol, tiofanat metylowy, pentiopyrad, chinoksyfen, w fazie BBCH 31(37)-70(71) można zastosować dwie pojedyncze s.c.z.: chlorotalonil, azoksystrobina lub gotowe mieszanki s.c.z.: izopirazam + epoksykonazol, dimoksystrobina + epoksykonazol, pentiopyrad + chlorotalonil, epoksykonazol + krezoksym metylowy.

Zagrożenie:

Szkodniki

Skrzypionka zbożowa i skrzypionka błękitek pojaw

Chrząszcze skrzypionek zimę spędzają w ściółce, darni lub między korzeniami. Chrząszcze skrzypionki zbożowej (*Oulema melanopus*) i skrzypionki błękitek (*Oulema gallaeciana*) pojawiają się wiosną na roślinach żywicielskich (głównie jęczmień, pszenica, pszenżyto i owies, rzadziej plantacje żyta), gdy temperatura powietrza przez 2–3 dni przekracza około 10°C. Żerowanie chrząszczy skrzypionek w sprzyjających warunkach rozpoczyna się w II dekadzie kwietnia, po czym samice składają jaja (trwa to od połowy maja do połowy czerwca). Jaja długości około 1 mm, koloru miodowożółtego składane są na górnej stronie blaszki liściowej zbóż wzdłuż nerwów pojedynczo lub po kilka w jednym rzędzie. Po upływie około dwóch tygodni z jaj wylęgają się larwy (są brunatno-żółte z kulistą czarną głową, a całe ich ciało pokryte jest lepkiem śluzem i kałem), które wyjadają tkankę miękiszową wzdłuż nerwów liścia. Następnie pojawia się stadium poczwarki (skrzypionka zbożowa przepoczwarcza się w glebie na głębokości ok. 5 cm, a skrzypionka błękitek na roślinach w piankowych kokonach), które trwa około 12 dni. Po przepoczwarczeniu chrząszcze skrzypionek żerują jeszcze przez jakiś czas na trawach i samosiewach, po czym kryją się na zimowanie. W ciągu roku rozwija się jedno pokolenie skrzypionek. Szkodliwe są larwy, które niszczą górną skórę liścia i tkankę miękiszową, natomiast skórka dolna pozostaje nieuszkodzona. Po pewnym czasie dolna skórka blaszki liściowej zasycha i bieleje. W wyniku żerowania skrzypionek liście zbóż zabrudzone są lepką substancją i kałem larw. Najgorsze jest to, że larwy powodują największe uszkodzenia na najważniejszych liściach – podflagowym i flagowym.

Próg szkodliwości

- 1–2 larwy na 1 źdźble pszenicy ozimej, pszenżyta ozimego i żyta,
- 1 larwa na 2–3 źdźbła jęczmienia ozimego i jarego, pszenicy jarej, pszenżyta jarego i owsa.

Zagrozenie :

Mszyce zbożowe pojawiają się szczególnie w zbożach jarych

Mszyca jednodomna żyjąca bez zmiany żywiciela na różnych gatunkach traw i zbóż. Owady dorosłe mają od 2,0-3,3 mm długości, są zabarwione zmiennie najczęściej żółto zielone. Cechy morfologiczne: wyraźne na tle jasnego odwłoka czarne syfony równe długością z jasnym ogonkiem. Mszyce wysysają soki z rozwijających się źdźbeł, ponadto osobniki uskrzydłone przenoszą choroby wirusowe. Mszyca zbożowa żeruje głównie na kłosach powodując zmniejszenie plonu ziarna. Występuje w mniej licznych koloniach w porównaniu z bardzo licznymi koloniami jakie tworzy mszyca czeremchowo- zbożowa. Mszyca wydziela spadź, na której rozwijają się grzyby chorobotwórcze co obniża jakość ziarna. Szkodliwe są zarówno larwy jak i postacie dorosłe rozwijające się głównie na kłosach co może doprowadzić do spadku plonu. Na spadzi wydzielonej przez żerujące mszyce rozwijają się grzyby chorobotwórcze.

Próg szkodliwości

- na 100 losowo wybranych źdźbłach - 5 mszyc średnio na 1 kłos.

Zabiegi zwalczania wykonywać po stwierdzeniu obecności mszyc na źdźbłach w okresie od fazy pełni kłoszenia (skala BBCH 5/55) do początku fazy dojrzałości mleczej wszystkich gatunków zbóż (skala BBCH 7/73). Po przekroczeniu progu szkodliwości zalecana ochrona chemiczna - ochrona roślin substancjami aktywnymi –chloropiryfos.

Zagrożenia:

Wciornastki szczególnie zagrażają zbożom jarym

Owady osiągające 1,2–2,5 mm długości ciała (maksymalnie do 14 mm). Aparat gębowy jest kłująco-ssący, asymetryczny, o silnie zredukowanej prawej żuwaczce i sztyletowatej lewej, wyposażony w stożek gębowy. Występują zbudowane z 2–3 członów głaszczki szczękowe i złożone z 2–5 członów głaszczki wargowe. Szkodliwe są zarówno dorosłe jak i larwy, które wysysają soki z liści, źdźbeł, pochew liściowych i kłosów, w których niszczą zawiązki kwiatów i formujących się ziarniaków.

Zalecenia:

Do walki ze szkodnikiem zarejestrowany jest j substancja czynna alfa – cypermetrynę, która należy do pyretroidów, do stosowania w uprawie pszenicy ozimej.. Środek należy stosować po wystąpieniu szkodnika, zgodnie z sygnalizacją. Pyretroidy stosowane do zwalczania skrzypionek i mszyc będą ograniczać populację wciornastków w zbożach.

Próg ekonomicznej szkodliwości dla wciornastków:

- do pełni kwitnienia 5–10 owadów dorosłych lub larw na 1 kłosie;
 - w fazie wypełniania ziarna 40–50 larw na 1 kłosie.
-

Decyzje o zastosowaniu ochrony chemicznej należy podjąć na podstawie własnego monitoringu stanu fitosanitarnego plantacji i doświadczenia.

Od 1 stycznia 2014 r. profesjonalni użytkownicy środków ochrony roślin mają obowiązek stosowania zasad integrowanej ochrony roślin.

Zgodnie z ustawą o środkach ochrony roślin z dnia 8 marca 2013 r.:

- Środki ochrony roślin mogą być stosowane jeżeli zostały dopuszczone do obrotu i stosowania.
- Środki ochrony roślin należy stosować w taki sposób, aby nie stwarzać zagrożenia dla zdrowia ludzi, zwierząt oraz dla środowiska,
- Przeciwdziałać zniesieniu środków ochrony roślin na obszary i obiekty niebędące celem zabiegu z zastosowaniem tych środków oraz planować stosowanie środków ochrony roślin z uwzględnieniem okresu, w którym ludzie będą przebywać na obszarze objętym zabiegiem.
- Środki ochrony roślin stosuje się zgodnie z zasadami integrowanej ochrony roślin, sprzętem sprawnym technicznie i skalibrowanym.
- Zabiegi z zastosowaniem środków ochrony roślin przeznaczonych dla użytkowników profesjonalnych mogą być wykonywane przez osoby przeszkolone, zgodnie z art. 41 ww. ustawy.
- Profesjonalni użytkownicy środków ochrony roślin są zobowiązani do prowadzenia dokumentacji dotyczącej stosowanych środków ochrony roślin i przechowywania jej przez co najmniej 3 lata.

Data publikacji: (06.07-12.07.20)

Roślina: (Rzepak ozimy)

Stan uprawy dla miejscowości Juszczyń :

W większości upraw rzepaku łuszczyny osiągnęły właściwą dla siebie wielkość i trwa rozwój nasion BBCH 80 który trwa średnio 35-37 dni. W ubiegłym tygodniu wystąpiły wahania temperatury od 8,7⁰C do 30,8⁰C. Wilgotność względna powietrza mieściła się w przedziale od 41% do 98 %, opad deszczu 0,0-0,4 mm, temperatura gruntu 15,8⁰C-24,7⁰C prędkość wiatru 0,6do 7,2 m/s.

Zagrożenie:

Sucha zgnilizna kapustnych, najgroźniejsza z chorób rzepaku, zagraża od jesieni aż do czasu zbioru. Askospory (zarodniki workowe) kiełkują w temperaturze 4–8⁰C po 8 godzinach. W wyższych temperaturach wzrost grzyba jest bardziej intensywny. Wtórny źródłem infekcji są piknidia (charakterystyczne czarne punkty na plamach w miejscach porażenia), z których uwalniają się zarodniki konidialne. Grzyb obecny na liściach przerasta przez ogonek liściowy do szyjki korzeniowej i wrasta do podstawy łodygi. Na porażonych liściach widoczne są brązowe, owalne plamy, rzadko o kanciastych brzegach, o średnicy 3–18 mm z czarnymi piknidiami na powierzchni. Silnie porażone liście zamierają. Na szyjkach korzeniowych objawy suchej zgnilizny kapustnych widoczne są w postaci początkowo mokrych, brunatno brązowych, płaskich a następnie wgłębionych, suchych plam z ciemnobrunatną obwódką. Osłabiona przez grzyb łodyga łatwo się łamie, a roślina przedwcześnie żółknie i zamiera. Na wyższych częściach łodygi i na rozgałęzieniach choroba objawia się w postaci płaskich, rozległych o jasnobrunatnej barwie plam z czarnymi punktami (piknidiami) – owocnikami grzyba otoczonymi ciemnobrunatną obwódką. Sucha zgnilizna kapustnych dociera do łuszczyn i objawia się na nich rozległymi, jasnobrunatnymi plamami z piknidiami na powierzchni, często z ciemną brunatną obwódką.

Zalecenia:

- dokładne i głębokie ich przyoranie oraz właściwe zmianowanie są najtańszym i najlepszym sposobem ograniczania choroby. W ochronie chemicznej przed suchą zgnilizną kapustnych wykorzystuje się przede wszystkim preparaty triazolowe

Decyzje o zastosowaniu ochrony chemicznej należy podjąć na podstawie własnego monitoringu stanu fitosanitarnego plantacji i doświadczenia.

Od 1 stycznia 2014 r. profesjonalni użytkownicy środków ochrony roślin mają obowiązek stosowania zasad integrowanej ochrony roślin.

Zgodnie z ustawą o środkach ochrony roślin z dnia 8 marca 2013 r.:

- Środki ochrony roślin mogą być stosowane jeżeli zostały dopuszczone do obrotu i stosowania.
- Środki ochrony roślin należy stosować w taki sposób, aby nie stwarzać zagrożenia dla zdrowia ludzi, zwierząt oraz dla środowiska,
- Przeciwdziałać zniesieniu środków ochrony roślin na obszary i obiekty niebędące celem zabiegu z zastosowaniem tych środków oraz planować stosowanie środków ochrony roślin z uwzględnieniem okresu, w którym ludzie będą przebywać na obszarze objętym zabiegiem.

- Środki ochrony roślin stosuje się zgodnie z zasadami integrowanej ochrony roślin, sprzętem sprawnym technicznie i skalibrowanym.
- Zabiegi z zastosowaniem środków ochrony roślin przeznaczonych dla użytkowników profesjonalnych mogą być wykonywane przez osoby przeszkolone, zgodnie z art. 41 ww. ustawy.
-
- Profesjonalni użytkownicy środków ochrony roślin są zobowiązani do prowadzenia dokumentacji dotyczącej stosowanych środków ochrony roślin i przechowywania jej przez co najmniej 3 lata

Data publikacji: (06.07-12.07.20)

Roślina: (Kukurydza)

Stan uprawy dla miejscowości Juszczyń :

Uprawy kukurydzy są w fazie wydłużania pędu (BBCH 33-39) w zależności od terminu siewu. Ze względu na niską temperaturę kukurydza jako roślina ciepłolubna nie utrzymuje swojego prawidłowego tempa wzrostu. W ubiegłym tygodniu wystąpiły wahania temperatury od 8,7⁰C do 30,8⁰C. Wilgotność względna powietrza mieściła się w przedziale od 41% do 98 %, opad deszczu 0,0- 0,4 mm, temperatura gruntu 15,8⁰C-24,7⁰C prędkość wiatru 0,6 do 7,2 m/s.

Zagrożenie:

Chwasty jednoliścienne i dwuliścienne:

- chwastnica jednostronna-

- komosa biała, psianka czarna, szarłat szorstki , ostrożeń polny, psianka czarna

Progi szkodliwości gatunków chwastów dla kukurydzy są następujące: komosa biała –2 szt./m², szarłat szorstki –1–2 szt./m², ostrożeń polny –1 szt./m², psianka czarna –1 szt./m², chwastnica jednostronna –3–6 szt./m², rdestówka powojowata –kilkanaście roślin/m².

Zalecenia:

Zalecane zabiegi odchwaszczające. Po przekroczeniu progu szkodliwości można zastosować środki ochrony roślin zawierające substancje aktywne izaksaflutol + tienkarbazon metylu, S-metolachlo – rośliny jednoliścienne, terbutyloazynę, mezotrion oraz izoksaflutol – rośliny dwuliścienne

Zagrożenie :

Mszyca zbożowa jest gatunkiem, który żyje bez zmiany żywiciela na różnych gatunkach traw i zbóż. Owady dorosłe mają 2,0–3,3 mm długości i zmienne zabarwienie, najczęściej żółtozielone. Charakterystyczne cechy morfologiczne to brak widocznego sklerytu na odwłoku, wyraźne na tle jasnego odwłoka czarne syfony równej długością z jasnym ogonkiem. Mszyce te zimują w postaci jaj na trawach, resztkach poźniwnych,

Próg szkodliwości mszyc w kukurydzy

- od fazy 1 liścia do końca wegetacji jest stwierdzenie 300 mszyc na roślinie.

Zalecenia:

Zabieg chemiczny wykonujemy po przekroczeniu progu szkodliwości preparatami zawierającymi lambda-cyhalotrynę,

Decyzje o zastosowaniu ochrony chemicznej należy podjąć na podstawie własnego monitoringu stanu fitosanitarnego plantacji i doświadczenia.

Od 1 stycznia 2014 r. profesjonalni użytkownicy środków ochrony roślin mają obowiązek stosowania zasad integrowanej ochrony roślin.

Zgodnie z ustawą o środkach ochrony roślin z dnia 8 marca 2013 r.:

- Środki ochrony roślin mogą być stosowane jeżeli zostały dopuszczone do obrotu i stosowania.
- Środki ochrony roślin należy stosować w taki sposób, aby nie stwarzać zagrożenia dla zdrowia ludzi, zwierząt oraz dla środowiska,
- Przeciwdziałać zniesieniu środków ochrony roślin na obszary i obiekty niebędące celem zabiegu z zastosowaniem tych środków oraz planować stosowanie środków ochrony roślin z uwzględnieniem okresu, w którym ludzie będą przebywać na obszarze objętym zabiegiem.
- Środki ochrony roślin stosuje się zgodnie z zasadami integrowanej ochrony roślin, sprzętem sprawnym technicznie i skalibrowanym.
- Zabiegi z zastosowaniem środków ochrony roślin przeznaczonych dla użytkowników profesjonalnych mogą być wykonywane przez osoby przeszkolone, zgodnie z art. 41 ww. ustawy.
-
- Profesjonalni użytkownicy środków ochrony roślin są zobowiązani do prowadzenia dokumentacji dotyczącej stosowanych środków ochrony roślin i przechowywania jej przez co najmniej 3 lata

